

6

Tetina aróma ostala v jej byte. Ešte žila.

Na stenách Márie.

Ježiškovia.

Zimné krajinky.

Plyšáky.

Roky okolo nich zostarli.

Tetine šaty zakrývali zrkadlovú skriňu, ovísali zoradené jedny vedľa druhých.

Tetina aróma ich poľudšťovala.

Manželská posteľ bola veľká ako izba. Pod matracom ležala druhá skriňa. Truhla. Naplnená mincami. Mincami zabalenými v PAMPERSKÁCH.

Keď teta čítala niekomu z kávovej usadeniny, musel na obrátenú šálku položiť mincu. Minca priťahovala šťastie.

Cez všetky tie mince pod tetinou manželskou posteľou prešlo šťastie.

Čítanie z kávovej usadeniny zdedila teta od svojej starej mamy. Ľudia si dávali od starej mamy čítať zo šálky ako z novín. Prinášali

mince a dary. Kávová usadenina rozprávala o čase, čo sa skrýva za časom. O dobrých správach, dlhých cestách, o bohatstve a plodnosti, o závisti a chorobe.

Buď veľkorysá k svojim chorobám, hovorila teta, čím skúpejšia k nim budeš, tým viac budú z tvojho tela chcieť. Daruj im svoje vypadané vlasy, pokazené zuby, ostrihané nechty, krv svojich rán. Inak ti vezmú celé telo, aby sa zahriali.

Pri minciach ležalo aj osvedčenie o švajčiarskom občianstve, francúzske pornočasopisy a rumunské šaty do truhly.

Šaty do truhly boli svadobnými šatami.

Strýko ich tete daroval na ich prvej ceste do Rumunska.

Občas ich vybalila, hladkala ich a privoniavala k nim.

Páchli naftalínom.

Z Rumunska si strýko priniesol aj zubársky diplom a milenku.

Príbuzní ho prekliali, pretože si vybral cudziu ženskú, a nie jednu z tristo tetiných neterí.

Milenka bola prednostom stanice a celé roky vysedávala v tetinej obývačke. Zamatové kreslo jej prirástlo ako druhá panva. Vzduch v obývačke bol plný kufrov, milenka si v nich priniesla vlasy.

Strýko zanesol šaty do truhly na rekonvalescenčnú kliniku a zavesil ich konča postele. Nie do skrine.

Čierny zamat.

Farebne vyšité kvety. Atlasové kvety.

Sukňa s kabátcom.

K tomu blúzka z bielej čipky.

Tie šaty vyzerali, akoby sa čo nevidieť mali rozospievať. A tá izba ako nedorozumenie.

Šaty do truhly vyčkávali ráno.

Teta tiež. Každú noc.

Akoby nechcela premeškať smrť, povedal Costel.

Povedz mi, koľko je.

Koľko je hodín?

Koľko?

Toľko?

Hodiny nejdú. Ona nejde.

Je už svetlo?

Je teraz už svetlo?

Predtým ako lieky na upokojenie už pôsobili nepretržite, trávila teta noci v rekonvalescenčnej klinike takýmito otázkami. Costel sedel pri nej na posteli a pozeral na hodinky s umelohmotným náramkom, ktoré mu teta pred rokmi darovala.

Keď otázky nie a nie prestať, kúpil jej strýko hovoriace hodiny.

Costele, povedz mi, koľko je.

Costel stlačil gombík.

Sú štyrihodinytriminútytridsaťsekúnd.

Je už svetlo?

Sú štyrihodinypäťminútdvadsaťsekúnd.

Costele, dvere sú otvorené?

Sú štyrihodinydesať.

Costele, bola som už na mise?

Sú štyrihodiny.

Teraz mi treba, Costele, podaj mi misu!

Sú...

Costele! Prines mi misu! Naseriem ti na hlavu, Costele! Prines mi misu!

Svetlo nad posteľou svietilo. Ešte stále. Keď lampu zažali, teta ešte žila. Odkedy oslepla, muselo svetlo svietiť vo dne v noci.

Sestrička, zažnite, prosím, svetlo, nevidím noc. Bojím sa, keď nastáva noc.

Pri posteli visel D E N N Ý R O Z V R H .

Posledný záznam pred sedemnástimi dňami.

Pred sedemnástimi dňami sme čakali v rekonštruovanom parku na ošetrovateľa. Lúka bola pásikavá. Pred natiahnutím ju pri-niesli z lúčnej škôlky. V bazéne sa kúpali listy. Pod vodou sa po dne plazil čistiaci robot a vysával ich. Večer zakryli vodu fóliou. A prv než sa mohol robot uložiť na odpočink, vyčistili aj jeho.

V kútiku na posedenie stál stôl, pri ňom zvonček s tabuľkou: P R I V O L A N I E S E S T R Y .

Pred sedemnástimi dňami prešiel okolo nás muž. V župane a papučiach. Oboma rukami držal škatuľu od topánok. Sadol si za stôl, otvoril škatuľu a vybral z nej fotky, ktoré poukladal na viacero kôpok. Potom prevrátil škatuľu hore dnom a vyklepal prach. V dôsledku jeho pohybov pôsobil vzduch ako plastelína.

Mesto priťahovalo jeho pohľad, zhromaždilo sa dolu pri jazere. Jazero sa na slnku ligotalo. Oslepovalo.

Teta sa ma držala za ruku a zaspala. Paža jej padla dolu. Hlava sa nachýlila nabok. Na lono jej kvapkali sliny. Leto s nebom veľmi kontrastovalo s tetou vo vozíku.

Keď prišiel ošetrovateľ, sklonil sa k tete.
Dobrý deň, počujete ma?
Zodvihla hlavu, na ošetrovateľa sa zadívali
jej dva zuby.

To nie je tvár. Strom, povedala, strom.
Teraz sa budeme hýbať, povedal.
Teta nechala hlavu opäť klesnúť a obštip-
kávala si náplasť na prste.

Prišiel strach, povedala, zrazu bol tu.
Chceme sa hýbať?
Zrazu ti do kože prenikne strach.
Teraz sa celkom pomaličky pohneme.
Ako k tomu dôjde?
Oprieť ruky. Tak! Chodidlá paralelne.
Ošetrovateľ položil ruky na tetine kolená.
A hore!

Au! povedala. Au!
Ošetrovateľ sa pozrel na mňa, vaša teta
predsa rozumie po nemecky, nie?

Pán doktor, povedala, nechcem si umývať
nohy, v kúpeľni mi je zima.

Dobre, keď ste unavená, na dnes končíme.
Zaveziem vás naspäť do postele.

Nie, skríkla, nechcem ležať, ležanie ma
znervózňuje!

Muža za stolom vyľakal tetin hlas, zasa si
začal baliť svoje fotky.

Keď som večer opúšťala kliniku, ešte stále sedel v záhrade. Ako zabudnutý sám sebou.